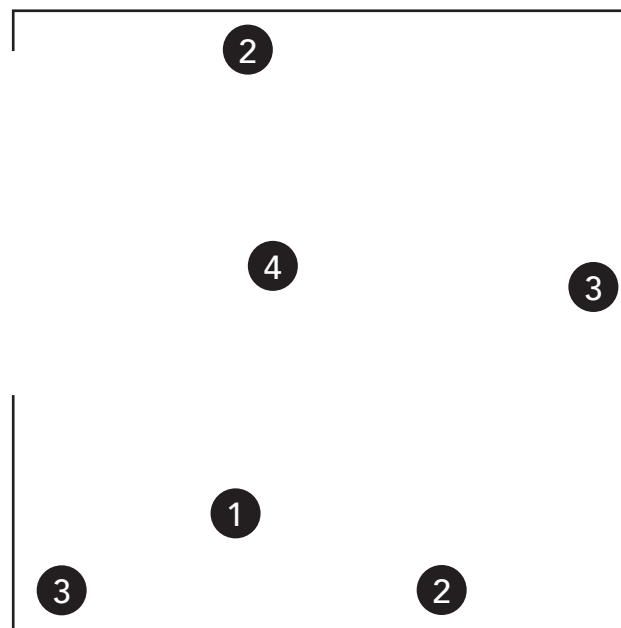

Expo

Sag mir wo die Blumen sind

Antoine Waterkeyn

van 26.09 tot 07.11.21

- ① l'Homme de la Mancha mis à Nu... , Même | 2017
- ② Ein bißchen Goethe, ein bißchen Bonaparte | 2021
- ③ The Hour the Ships come in | 2020
- ④ Repose mon Saltimbanque | 2020

Complex ben ik van nature uit en dat merkt men ook in mijn recente digitale schilderijen. In deze nieuwe reeks zoek ik naar het artificiële, soms immateriële schilderij. Ik tracht dus de logica en natuur van het medium schilderen digitaal om te zetten, in dit geval via een print. Daarbij mag de diepgang van de traditie en het ambachtelijke van het medium schilderen nooit verloren gaan. De digitale bestanden zijn pas af wanneer deze als schilderij an sich geaccepteerd worden. Voorts wordt de grens tussen ambacht en automatisering opgezocht. In hoeverre kan automatisering tot een authentiek werk leiden?

De digitale file is reeds een schilderij an sich, nochtans kan deze op dibond of glas gedrukt, alsook in een tapisserie geweven worden. Het gaat er dus tevens om de file uit handen te geven en te ontdekken hoe deze door andere handwerkers aangepakt wordt. Of te ontwaren in hoeverre de toeschouwer het 'schilderij zonder verf' als schilderij accepteert. Als tweede zoek ik uit hoe ik de illusie van het geschilderde en/of geprinte kan bereiken door sommige delen daadwerkelijk te gaan beschilderen. Het gaat er immers om de toeschouwer op een dwaalspoor te brengen.

In mijn vorige tentoonstellingen waren zulke digitale schilderijen reeds te zien – prints met verf die tarotkaarten voorstelden. Dit onderwerp leidt tot een wezenlijk aspect van mijn werk: het verhaal. In mijn praktijk vertolkt iedere werkreeks een verhaal. Het zijn scenario's of open verhaallijnen die abstract mogen blijven of waarin de toeschouwer een eigen kroniek mag projecteren. Iedere toeschouwer wordt actief deelnemer of schrijver van het werk. De schrijver staat hier dus gelijk aan de beeldende kunstenaar of toeschouwer.

De werken zijn open scenario's die uiteindelijk plaats kunnen nemen in een hypothetisch theaterdepot – zoals de environment die ik voor het M HKA presenteerde. Mijn droom is via dit theaterdepot ooit een complete Comédie humaine op te voeren, een heksensabbat of dodendans waarin elk menselijk karakter meedanst.

In mijn serie tarotkaarten uit *The Hour the Ships come in* uit 2020, manifesteerde het verhaal zich via de open symboliek van het tarotspel. Daarbij ontstaat het verhaal door de relatie tussen de verschillende kaarten onderling. De tarotkaarten vertellen een verhaal doordat ze nieuwe betekenisdragers worden dankzij hun constellatie in de ruimte.

Mijn praktijk vertrekt vaak vanuit een verzamelwoede. Behalve mijn verzameling tarotkaarten, ben ik de oude chromo-plaatjes gaan verzamelen van het merk OXO. Als een heuse encyclopedie vertellen ze over wereldgeschiedenis, -bevolkingen, culturen en het ganse dieren- en plantenrijk. Via deze bestaande beelden wil ik de relatie tussen het digitaal en analoog schilderen onderzoeken. Maar het is eveneens een onderzoek naar de manier waarop beelden en symbolen zich verhouden binnen één beeldvlak. Op de eerste plaats vertellen de schilderijen een verhaal door hun verschillende beeldlagen. Parallel hiermee ontstaat, door de samenhang van de verschillende werken in de ruimte, een meta-vertelling. Door een prent van Jeanne d'Arc naast Napoleon en een beeld van een pinguïn of een tabaksplantage te plaatsen, creëert men openingen voor de toeschouwer. Dankzij deze openingen kan die een eigen scenario schrijven.

Voor mijn tentoonstelling in Bornem toon ik naast elf schilderijen uit *The Hour the Ships come in* uit 2020, acht werken van mijn nieuwe reeks *Ein bißchen Goethe, ein bißchen Bonaparte*. Deze acht werken zijn nog niet klaar – de dibond UV-prints zullen eveneens sterk met verf bewerkt worden. Door de afgewerkte tarotreeks naast deze nieuwe reeks te plaatsen wilde ik een spanning creëren én bovendien koppig de stelling innemen dat dibond UV-prints an sich reeds sterke schilderijen zijn.